

מסורת הש"ס

(א) [בס"א: חידס], (ב) רש"ל
(ג) מ"מ, (ד) [ל"ל ברה],
(ה) בס"א: בעירובין, (ו) [ל"ל
בבב"ד דף מט.], (ז) בס"א:
בשיתופי מבוואות, (ח) [ל"ל
בסמוך ע"ב, ברה], (ט)
(י) [דף י: פ], (יא) [סוף סי' מה
וכ"ג],

הגהות הב"ח

(א) גב' נקטוין אחד עירובי
תחומין (ואחד עירובי
תלמודי) רש"י ו"צ ח"א
נמחק: (ב) תש"מ ד"ה חיל
והתלמוד וכו' זור סק"ד
ואת"כ מ"ה שהלכה לבית
המדרח במב"י חרץ
לתתום עירה והשכח
להוציא לה לחזור
סק"ד דפ"ר לימא לד"ה
סבלה צ"ח המרחץ,
ונענחא כוונת רש"י
והוספין אלל לפטין כד
מוצא לעיל:

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

טועמין
מפירותיה. ודאי פלמי לה
(ע"ז מח.). דבי נצרפי.
שם עזודת מוכזים שלהם
(שם).

רבינו חננאל

ואין טועמין מפירותיה.
שימואל אמר כגון
דאמרי הני תמרי
לשיכרא דבי נצרפי
ושתו ליה ביום אידם.
אמור אמימר אמור לי
סבי דפומביתא הילכתא
שימואל. מיתבין על
שמן דאמר צריך להגביה
מבית של (שותפי)
(שיטופי מבורות) מן
הקרקע טפה. והתניא
ביצד משתתפי בבבוי
מיתבין אדם חתית של ימי

ואין טועמים מפירותיה. דאי לאו דלפחות לא הוו פרשי מינה:
וזהו שם ע"ז שהיתה בזהוה מדינה: כר"י להודיע. אם חפצין
בזבך שמה מקפדין בעירובין? ואמר בפ"ק* המקפיד על עירובו אינו
עירוב שעינו לרה בזהוה פת יתן לחבירו אבל משלו אין כר"י
להודיע דכ"ן לו ללמד שלא בפניו:
הכא חסד. ענין עירובי חלירות* ומזכה
ואין טועמין מפירותיה

להן: **הכל לא ספק**. צעירי בני תחומין
 קמתי לקמן (דף פג.) כיצד משתתפין
 בתחומין כו' ולא קמתי ומזכה להן:
 שהכלם לבנים מהרחץ. מבעוד יום
 חזון לחמום עירה ומשכה לה ואסר
 לה לחזור: ר' חייא צבלי היה כדלמרינן
 במסכת סוכה (דף כ.) עלו ר' חייא
 ובניו ויסדוה: ואיבעיא להו גרסינן:
 בריהו דבס יעקב. אביו לא היה הוון
 לפיכך לא הזכירו: אקיף. הרצה
 עלי הדרך צבילי: ויול אסולמא
 דלור. דרך מסילתו (ס) לור: רבי חייא
 קאי כרז בתחומין וגבי חצירות
 טעמא דרז משום דכיון דקאסר
 עליה גמר ומקני ואין לרזי זכייה
 ואע"ג דמתני' פליגא עליה דרז רז
 תנא ופליג: מי איכא למאן דפליג
 מי אשכחן דפליג אבינש עליה:
 ורזינא. נכרי היה ממונה על כל
 יורין העשויין לשמירת העיר להלסם
 על הצרים ודר צעיר: הא דאסר. על
 בני המצוי לא צעיקן דעתיה ומתני'
 גדלח אסר כגון חצר שצין שני
 מבואות ורגילה עם זה ולא עם זה:
הכי נמי מספצנא. דמודה שמואל
 היכא דלא אסר: ולא נספספ.
 אינו רואה ומתכוין לאסור עליה:
 שאני

(ב) (בריה) דבת יעקב כי מסיית התם אקיף וזיל לסוף
 מרב יעקב בר אידי בעא מיניה משל חמותה עירבה
 או דלמא משלה עירבה ומשום דשלא מדעתה א
 עירבה לה ומשום דלא זיכתה לה אמר רב נחמן נקטימי
 (6) 2 ואחד עירובי חצירות 1 אחד שיתופי מבואות צרי
 עירובי תבשילין צריך לזכות או אין צריך לזכות אמר ר
 לא שמיע ליה הא דאמר ר"נ בר רב אדא אמר שמואל
 לזכות אמר ליה אביי פשיטא דלא שמיע ליה דאי
 ליה אמר ליה אטו עירובי תחומין מי לא אמר שמואל
 איהו צריך לזכות הכי השתא בשלמא התם פליגי ר
 לן כחומדין דמר וכי חומדין דמר אבל הכא אי איתא
 דמאן דפליגי ההוא טורזינא דהוה בשיבבותיה דרבי זיר
 לא אוגיר להו אתו לקמיה דר' זירא אמרו ליה מהו
 להו הכי אמר ר"ל משמיה דגברא רבה ומנו רבי ת
 מערבת שלא מדעתו ההוא טורזינא דהוה בשיבב
 אושעיא אמרי ליה אוגר לן רשותך לא אוגר להו א
 בר אושעיא אמרי ליה מהו למיגר מדביתו לא ת
 דרב מתנה לא הוה בידיה אתו לקמיה דרב יהודור
 שמואל אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו מיתיבי
 שלא מדעת בעליהן אין עירובן עירוב ואין שיתופן
 דאסר הא דלא אסר הכי נמי מסתברא דא"כ קשי
 דאמר שמואל 1 אחד מבני מבוי שרגיל להשתתף עב
 בני המבוי נכנסין לתוך ביתו ונוטלין שיתופן ממנו כע
 רגיל לא שמע מינה לימא מסייע ליה 2 כופין אותו ל

הרגיל אבל שאינו רגיל אינו אוסר ונוטלים שיתופו בעל כרחו דקא
דאשמו של אדם מערבת שלא מדעתו אין ללמוד מכאן שמוכל לזכ
ליתן שלא מדעת בעלה אין לה כח לזכות לשכרייה שלא מדעת
גב דאם כל אחד ואחד נותן פת נראה דשרי אפילו לא אסרי אצד
זא לא לענין שמוכל לזכות בנארה ואם אלא הבעל והאשה צדד
משל בעל הבית דהא בסמוך [ומדור 13] מנו יתמוסר עליהן מוסר

גדולתו ושל שאר מני פירות, בין משלו בין משל חבריו צריך להודיעו. ומגביהה מן הקרקע יקנתה טפה. איתמוי שיתופי במבואות וב אמר אין צריך לזכותו ושמואל אמר צריך לזכותו. לזכותו ושמואל אמר אין צריך לזכותו. בשלמא לשמואל דבר בשיתופי מבין ומזכה להן. אלא צריך לזכות קשיא לוי מנתי. ופסקת אהיא ר' חייא סבר צריך לזכות ור' ששאלא ר' יצחק לזכות. דתנא מעשה בכלתו של ר' אושעיא שהלכה למרחץ ועירבה לה חמותה משלה ואמר לו ר' ששאלא בן ר' יוסי בדעתו של ר' חזיה חמיתרי ערוביך, צריך לו אמר אביך אסר (ירובי). הקל. וכן אמר ר' יוחנן כדבדלתי משל עצמה עירבה לה וזכתה לכולה ואפילו אסר

רַב אָמַר א"צ לזכות. לך
צריך לזכות ללא חסר
ולשמואל צמזוי צריך לזכות
קנין צפ' מי שהוליאורו (לעי

ואין טועמין מפירותיה ושמואל אמר * כגון דאמרי הני תמרי לשיכרא דבי נצרפי דשתו ליה ביום⁶ חגם⁵ (אמר אמימר) ואמרו לי סבי דפומבדיתא הלכתא כוותיה דשמואל מיתיבי ביצד משתתפין במבוי מביאים חבית של יין ושל שמן ושל תמרים ושל גרוגורות ושל שאר מיני פירות אם משלו צריך לזכות ואם משלהן צריך להודיע ומגביה מן הקרקע משהו מאי משהו נמי דקאמר טפח איתמר שיתופי מבואות רב אמר אין צריך לזכות ושמואל אמר צריך לזכות בעירובין תחומין רב אמר צריך לזכות ושמואל אמר אין צריך לזכות בשלמא לשמואל הכא תנן והכא לא תנן אלא לרב מאי טעמא תנאי היא דאמר רב יהודה אמר רב מעשה בכלתו של רבי אושעיא שהלכה לבית המרחץ וחשכה לה ועירבה לה חמותה ובא מעשה לפני רבי חייא ואסר אמר לו רבי ישמעאל ברבי יוסי בבלאי כל כך אתה מחמיר בעירובין כך אמר אבא כל שיש לך להקל בעירובין הקל ואבעיא להו משל חמותה עירבה לה ומשום דלא זיכתה לה או דילמא משלה עירבה לה ומשום דשלא מדעתה אמר להו ההוא מרבנן ורבי יעקב שמיא לדידי מיפרשא לה מיניה דרבי יוחנן משל חמותה עירבה ומשום דלא זיכתה לה אמר ליה רבי זירא לרבי יעקב

התם אקף וזיל לסולמא דצור ובעי' מיניה
משל חמותה עירבה ומשום דלא זיכתה לה
ם דשלא מדעתה אמר ליה משל חמותה
ה אמר רב נחמן נקטין = אחד עירובי תחומין
שיתופי מבואות צריך לזכות בעי' רב נחמן
אין צריך לזכות אמר רב יוסף ומאי תיבעי ליה
רב אדא אמר שמואל = עירובי תבשילין צריך
דלא שמיע ליה דאי שמיע ליה מאי תיבעי
זין מי לא אמר שמואל אין צריך לזכות ואמר
בשלמא התם פלוגי רב ושמואל וקא משמע
ורא אבל הכא אי איתא דשמיע ליה מי איכא
בשיבבותיה דרבי זירא א"ל אוגרי לן רשותך
זירא אמרו ליה מהו למיגר מדביתו אמר
ברא רבה ומנו רבי חנינא = אשתו של אדם
מורזינא דהוה בשיבבותיה דרב יהודה בר
שותך לא אוגר להו אתו לקמיה דרב יהודה
מיגר מדביתו לא הוה בידיה אתו לקמיה
תו לקמיה דרב יהודה אמר להו הכי אמר
שלא מדעתו מיתבי נשים שעירבו ונשתתפו
ן עירוב ואין שיתופן שיתוף לא קשיא = הא
מסתברא דא"כ קשיא דשמואל אדשמואל
י שרגיל להשתתף עם בני מבוי ולא נשתתף
ומלין שיתופן ממנו בעל כרחו רגיל אין שאין
ע ליה = כופין אותו לעשות לחי וקורה למבוי
שאני

ליום שימושו בעל כרחו דקאמור היינו של בעל הבית אצל
אין ללמוד מכאן שכול לזכות לבני המבוי ולבני חצר לת
זכות לשכניהם שלא מדעת וזריך לזוהר שלא חזקה האש
דשרשי אפילו לא אסרי האדדי כל זמן שלא מיחה הבעל על
ש אין הבעל והאשה צעיר אלא בני ביתו זריך לדקדק
מתן יתוספו עליהם מוסרי וזריך להודיע וכשכלה האשה

גדל לערב עמחם וגם אינר אסר
על ידי אשטו אוסר על בני חצר.
דאסן שמואל אוסר מבני מביי
והמלכין שמואל חשויפ מביי על
מערבת לו שלא מדעתו. אלא לא
דדרי תנינא היכא דלא אסר כגון

פ.

עין משפט
נר מצוה

ב א מיי פ"ח מהלכות
 ע"ז הלכה ג טוש"ע
 ד"ח סי' קמב סעיף יב:
 מ"ב ב מיי פ"ז מהל'
 עירובין הלכה ט'
 סמג עשין א טוש"ע א"ח
 סי' תנז:
 מ"ב ג מיי פ"ח מהל'
 עירובין הלכה ב
 סמג שם טוש"ע א"ח סי'
 שסו סעיף ט:
 מ"ג ד מיי שם טוש"ע
 א"ח סי' שפו סעיף
 ג:

מִדָּה הַמֵּי פ"ו מֵהֶל' י"ט
הִלְכָה וְסִמּוּג עֲשִׂין ב'
וְלֹאֲוִין עַה טֹש"ע א"ח ס'
תַּקְכוּ סַעִיף י':

במה ר' ז' מיי' פ"ב מהל'
עירובין הלכה יב
ופ"ה הלכה ה' סמג עשין
א' טוש"ע א"ח סי' שסז
וס' שפ"ב סעיף יא:

מו ח מ"י פ"ה מהל'
 עירובין הלכה ז סמג
 שם טו"ש"ע א"ח כ"י שסו:
 [מו] ט [נמי] פ"ה מהל'
 שכנים דין יב
 טו"ש"ע ח"מ ר"ס קסב
 זכר אלפס ז"ב פ"א דף
 קסו: זשם המוספתא וכן
 הביא הרא"ש ע"ש
 ובמוספתא דז"ב שלפנינו
 יתחא:

רב ניסים גאון

ובא מועשה לפני ר' חייא
ואמר: אמר לו ר' ששנאל
למה אתה כבדל כל כך
אתה מחמיר בעיוריו. ור' חייא
חיה ביבלי הוה, ואיתא
סוהי פרק א' דמסכת
סוכה אמר ריש לקיש
היה כהן לר' חייא וביבלי.
שהתחיל לשפוחה עור
מישראל, עלה עזרא
מבבל ליהודה, חזיה
ושפוחה, עלה ר' חזיה
הבבלי ובניו יסודו.
ובפרק לוי כריתוהו
השפוחה הוה שכיח קמיה
דבר קפרא שבקי אתא
לקמיה דר' חייא. ואתא
מוצא בר קפרא שואלו
בשביל ר' חייא מה בבלי
אומר דברו וכו'.
פירקין הלון

יבינו חננאל (המשך)

ר' חייא. אמר ר' אלחנן
 נקטיןטו אחד שיתפיה
 במנות, ואחר עירובי
 תחומין דרך לכותו. בעי
 ר' נחמן עירובי תבשילין
 דרך לכותו וא"ל, ואמר
 ר' יוסף מאי תביעי לך
 הא אמר שמואל ליה
 לכותו. ההוא שורטונא
 ולא בעצ לאגרוי ר' יוחנן
 שותיה לבני מבוי, ואולו
 ואגרוי אינהו מביתיהו.
 ואמר ר' יוחנן
 שפיר כבדו ד' ויזהר
 של אדם מערכת לו שלא
 מדעתו, וכן (בבאשכנז)
 של גוי מערכת לו.
 רשות בעלה. ואם בא
 בעלה גוי ויחמה בשלה
 אותה השכירות, ונאסרו
 וזוהו לאיסורו. וכן אמר
 ר' יהודה (בר הושעא)
 מביה דרשמואל, אשתו
 של אדם מערכת לו עליה
 מדעתו. ואותבין עליה
 והואני נשים שעירבבו
 ונשתתפו אין מדעת
 בעלהו אץ עירובן ערוב
 ואין שיתפון שיתוף.
 (ופריקין ל') מהנתיב ברילא
 שכן עליהו כגון שיתוף

שיא דשמואל אדשמואל].
בני מבוי ננסין לביתו
דאמר [אשתו של אדם
שעיברה אשתי, ודשמואל
צושה לחי וקורה למבוי.

(א) נראה דש"ל כאן דר' חנינא ושמואל צדלא אסר וכו' כש"ל וכן מסיים רבינו להדיא בסוף הענין ושמואל ודר"ס היכי שלא אסר וכו'.